

Osnovna šola
Antona Martina Slomška Vrhnika

ZBORNİK

pesmi šolskega natečaja Poezija

šolsko leto: 2024/2025

Vrhnika, 18. 2. 2025

Bor Petrič: V šoli imamo zvezek

V šoli imamo zvezek,

ki s poličema brez zvezek.

Notri piše vse živo,

kdoj pa tudi mrtvo.

Najprej motri opišem

nekaj, kar nisem.

Najraje pa narišem

avto, ki gori.

A opišem ga drugače,

kot da je del igrače.

Ampak ne prave,

zato, ker ne spada med igrače.

A narišem tudi traktor,

ki leti v falset.

Tega pa opišem prav,

najen če me zmoti mišav.

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika

Pesniški natečaj Poezija

Natečaj, namenjen učencem, zaposlenim in staršem Osnovne šole Antona Martina Slomška Vrhnika (OŠ AMS Vrhnika)

Organizator natečaja:

Lovro Gantar, v imenu Osnovne Šole Antona Martina Slomška Vrhnika

Strokovna žirija:

Matjaž Bajec

Martina Fajdiga

Vesna Jurač

Strokovni pregled in lektura:

Vesna Jurač

Maruša Trošt Širca

Uredništvo in oblikovanje:

Lovro Gantar

Vrhnika, 2025

Osnovna šola Antona Martina Slomška Vrhnika, Vrhnika

Zbornik natečaja Poezija (elektronski vir – e-knjiga)

Ravnateljica: Sonja Strgar

Način dostopa (URL):

<https://ams10.splet.arnes.si/files/2025/03/POEZIJA-2025-1.pdf>

Vrhnika: OŠ Antona Martina Slomška Vrhnika, 2025

Natečaj je potekal od decembra 2024 do februarja 2025. Pogoji in pravila natečaja so bili objavljeni decembra 2024 na spletni strani OŠ Antona Martina Slomška Vrhnika (www.osams.si).

Vse pesmi so last avtorjev. Deljenje, ponatis ali uporaba avtorskih del brez privolitve avtorjev je prepovedana v skladu z Zakonom o avtorski in sorodnih pravicah (ZASP), Uradni list RS št. 16/07.

1. TRIADA

Sara Avramovič, 3. a: Hlače	1
Lara Bedekovič, 3. c: Moja sestra Lina	1
Žiga Bogataj, 3. b: Košarka	2
Marko Čelič, 3. a: Dedek mraz.....	2
Naja Đalič, 3. b: Strah domišljije.....	3
Kaja Flerin, 3. c: Maček Muri	3
Nada Gabrovšek, 3. a: Ježek in gad	4
Timon Jerina, 3. a: Kazen v šoli.....	4
Lina Kovič, 3. a: Trgovina.....	5
Helena Kvočka, 3. a: Šola	5
Liam Lauš, 3. a: Veverica.....	6
Lili Mikuletič, 3. a: Sanje	6
Felicita Mrzlikar, 3. b: Ptička	7
Kaja Nemet, 3. b: Moj oči Franjo.....	7
Domen Novinec, 2. b: April.....	8
Bor Petrič, 3. b: V šoli imamo zvezek.....	8
Neja Petruša, 3. b: Naša šola	9
Mia Prinčič, 3. b: Mačka in degu	10
Anakarín Reven, 3. c: Moj svet	10
Zoja Skubic, 3. a: Šolska pesem.....	11
Kiara Vajič, 3. c: Ples.....	11
Lea Veselinovič, 3. a: Korenje se pritožuje	12

2. TRIADA

Nika Borkovič, 5. b: Osamljena mravlja.....	13
Amar Botonjič, Klemen Gregorka, Nejc Petruša 5. c: Moj veseli dan.....	14
Milica Božić, Mateo Petkovšek, Džanan Ljubijankić, 5. c: Domača neroda	15
Tine Buh, Erik Malis in Natan Picek Đokić, 5. c: Janov dan.....	16
Lovro Frank, 6. a: Življenje	17
Zarja Glamočak in Zoja Križan, 5. c: Igranje	18
Zarja Glamočak, 5. c: Ljubzenski coprniški oglas.....	19
Neva Hromc, 4. d: Razbojnik.....	20
Neva Hromc, 4. d: Rdeči parazol	21
Rebeka Jerina, 5. b: KULTURNI DAN	22

Rebeka Jerina, 5. b: Ena, dve, 5. b-e	23
Tibor Kočevlar, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi	23
Klara Kolman, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi	24
Flora Kozel in Zoja Križan, 5. c: Čarovnica	24
Kristina Matkovič, 6. b: Šola v nedeljo.....	25
Manca Merlak, 4. d: Pesem.....	25
Matevž Merlak, 4. d: Papagaji.....	26
Matevž Merlak, 4. d: Harmonika.....	26
Lukas Metljak, 5. c: Čarovnica	27
Brina Miklavčič in Petra Kenk, 5. c: Pevka	27
Matevž Miklavčič Saksida in David Gavranič, 5. c: Zelo zaspan dan.....	28
Milan Miletić, 5. c: Potovanje	29
Milan Miletić, 5. c: Požrešen.....	30
Bina Mrak in Nejc Rus, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi.....	30
Nermina Mureškič, 6. b: Zimski večeri.....	31
Iva Novak Mikić, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi.....	32
Petja Osredkar, 4. d: Zabavna športna	32
Oskar Pagon, 5. b: Zmešana kura	33
Natan Picek Đokić, 5. c: Marela	34
Nika Pišek, Petra Kenk in Brina Miklavčič, 5. c: Pravljična pesem	35
Najla Porčič, 5. b: Pesem o Prešernu.....	36
Kristina Prijatelj, 5. c: Petarda	37
Lara Rus, 5. b: Učni list.....	38
Tara Sofrenović, Neža Verbič, Zoja Križan in Flora Kozel, 5. c: Matematika	39
Tara Sofrenović, Neža Verbič, 5. c: Pojedina	39
Tijana Stojanović, 6. b: Čarobna zima	40
Učenci 5. c in Barbara Skopec Černigoj: (M)Učna zmeda.....	41
Učenci, 4. d: Himna 4. D razreda.....	42
Eva Žakelj Podobnik, 4. d: Moje sanje	43

3. TRIADA

Neva Bradaškja, 9. a: Slovenci	44
Timotej Buh, 9. b: Orientiraj se po soncu.....	45
Timotej Buh, 9. b: Pesnik.....	46
Kim Butolen, 9. c: Orientiraj se po soncu.....	47

Eneja Caserman, 9. b: Moj spomenik.....	48
Julija Erjavec, 9. b: Moja domovina	49
Špela Istenič, 9. b: Moja dežela.....	50
Sara Jurca, 9. a: Sem ponosna Slovenka.....	51
Taja Kokelj, 9. b: Sem ponosna Slovenka	52
Hana Krasnik Smolič, 8. b: Nikomur ni mar	53
Timotej Lauš, 9. a: Spomini.....	54
Ela Mahmutović, 9. c: Najstnik.....	55
Iza Malovrh, 9. a: Preobrazba.....	56
Pija Novak, 9. c: Najstniki	57
Tykhon Tashuta, 9. c: Najstniki smo	57
Tykhon Tashuta, 9. c: Ukrajina in Slovenija.....	58
Jan Zaveljcina, 9. c: Debela motivacija.....	58
Tim Žitnik, 9. b: Odraščanje	59

UČITELJI

Urša Govekar: Naša šola	60
Urša Govekar: Španščina.....	61
Vesna Jurač: POT.....	62
Alenka Nikšič: Nastop.....	63
Alenka Nikšič: Plavček pri ptičji hišici.....	63

ODLIČNE PESMI

Staš Ažman, 3. a: Moj dan	64
Klara Ogrin, 3. b: Kje se skriva?	64
Ahac Oman, 3. c: Prijatelji	65
Neva Hromc, 4. d: Sanje	65
Sofija Milinković, 4. a: Čudežna pomlad.....	66
Neža Trček, 5. a: Rjavi pianino.....	67
Tinkara Buček, 7. a: Najljubše stvari.....	68
Ivo Petrović, 8. b: Ko spomini zadišijo	68
Eva Plestenjak, 9. c: Najstnik.....	69
Urša Govekar: Zgodovina.....	70
Bojana Rejc Gantar: Ker lahko	71
Tanja Trček: Zaupanje	72

1. TRIADA

Sara Avramovič, 3. a: Hlače

Hlače mi niso všeč,
ker mi hlače niso prav,
sem jih zažgal.

Kupil sem nove hlače,
hlače so mi všeč,
hlače sem prodal,
ker sem jih umazal.

Lara Bedekovič, 3. c: Moja sestra Lina

Moja sestra Lina
je prava potepina.
Rada poje, pleše in se z mano igra,
najraje pa na klavir igra.

Rada je jagode in mandarine,
najraje pa maline.
Kadar sem žalostna, me potolaži,
kadar sva skregani, pa me sovraži.

Žiga Bogataj, 3. b: Košarka

A uganeš, kater' šport mislim?

Žoga po zraku leti, se v koš zaleti.

Po igrišču od konca do kraja leti.

Od tal v roko se odbija in iz trojke leti.

V koš se zabila in padala je skoz'.

Žoga po zraku leti, se v koš zaleti.

Nasprotnik je hotel zabiti koš.

Šprintu čez igrišče, blokira mu koš.

Dobil' smo žogo, podajal' smo si jo.

V zadnjih desetih sekundah koš smo jim dal'.

In zmagal' smo jih.

A uganeš kater' šport mislim?

Marko Čelić, 3. a: Dedek mraz

Darila mi daje dedek Mraz,

star, velik je njegov obraz.

Jaz hočem eno željo,

želja pride v nedeljo.

Avto je moja želja,

dedek Mraz mi hoče veselja.

Naja Đalić, 3. b: Strah domišljije

Ko strah si zamisliš,
ni nujno, da res je.
Ko strah te mine,
je lepše vse.
Takrat se počutiš veliko bolje.
Ko prideš v šolo,
prav dobro ti gre.
Takrat dobiš 5,
ker straha ni več.
Ko prideš domov,
ne spomniš se več.
Ne skrbi, nikoli ga več ne bo,
ker samo domišljija je to.

Kaja Flerin, 3. c: Maček Muri

Maček Muri
pozimi rad kamin kuri,
ko pa zaspi,
se mu rep zasmodi,
potem pa mama prihiti
in mu z vodo rep pogasi.
Ko se maček Muri umiri,
nazaj sladko zaspi.

Nada Gabrovšek, 3. a: Ježek in gad

Ježek je sam
in tudi bolan
grlo ga boli,
ker njegovih prijateljev ni.
Pojde jih iskat,
pa čeprav po njem leze gad.
Gad reče, da lahko ga pozdravi,
če z njegovega hrbta spravi,
tako gad gre,
pa čeprav ne ve,
kaj je, da njegovih prijateljev ni,
jih pač najde pri priči.

Timon Jerina, 3. a: Kazen v šoli

Šola je zapor,
ker loh' dobim ukor.
Če dobim ukor,
me napade štor.

Ker ukora ni,
mami se smeji.
Obnašam se lepo,
da ukora n'kol' ne bo.

Lina Kovič, 3. a: Trgovina

Jaz imam balon,
v roki držim bonbon,
se smejim in veselim.

Grem v trgovino
in kupim čokolino
z malino.

Helena Kvočka, 3. a: Šola

Šola je polna testov,
učenci se testov ne morejo rešiti,
šola pa na mizi sedi.

Učenci zbežijo,
roke jim smrdijo,
staršem pa rečejo,
šole pa danes ni bilo,
ker enko so dobili,
mama pa za ušesa jih vleče,
ker enko so dobili.
»Neee,« rečejo otroci,
petko smo dobili.

Liam Lauš, 3. a: Veverica

Veverica na vejo priteče
in sama sebi reče:
»Kje je ta reč,
ker res mi je všeč.«
Želodi so zbežali
in gor na drevesu zaspali.
Želod je rekel: »Kater' je ta dan,
ker res sem zaspan.«
Veverico lovec lovi,
pazi, topovi!
Veverica beži,
a lovec ji skoz' teži.

Lili Mikuletič, 3. a: Sanje

Ladja te zapelje v sanje,
tam so tudi male mravlje,
ki te zapeljejo v slajše sanje.

Tu je volk,
ki te ugrizne v podplat,
ti se cel zbudiš
in se izgubiš.

Felicita Mrzlikar, 3. b: Ptička

Leti, leti ptičica,
ptičica velika.
V gnezdu ima ptičke,
ki se učijo leta.

Probavajo, probavajo,
a jim ne uspe.
Ko pa zagledajo črvička,
hočejo ga ujeti,
a ne znajo leteti.

Proba prvi in mu uspe.
Proba drugi. Njemu tudi uspe.
Probata še tretji in četrti
in jima uspe.

Kaja Nemet, 3. b: Moj oči Franjo

Ati ves dan dela, dela, dela, dela.
Všeč mu je modra in zelena.
Doma ima kužka in ime ji je Bella.
Bella, Bella, Bella!
Kdaj konča, kdaj konča?
Ali sploh konča?
Ime mu je Franjo in je moj oči!
Upam, da zavrtim uro nazaj in ga pohecam.
Ha, ha, ha!

Domen Novinec, 2. b: April

April pomeni pomlad.

Ko dežuje in drevesa se zelenijo.

Takrat se štoklja iz juga vrača

in beli zvončki že zvonijo.

Komaj čakam april

in njegov 28. dan,

ker takrat pa jaz

praznujem svoj rojstni dan.

Bor Petrič, 3. b: V šoli imamo zvezek

V šoli imamo zvezek,

ki ga kličemo brezzvezek.

Notri pišemo vse živo,

kdaj pa tudi mrtvo.

Najraje notri opišem

nekaj, kar narišem.

Najraje pa narišem

avto, ki gori.

A opišem ga drugače,

kot da je del igrače.

Ampak ne frače,

zato, ker ne spada med igrače.

A narišem tudi traktor,

ki leti v faktor.

Tega pa opišem prav,

razen če me zmoti mijav.

Neja Petruša, 3. b: Naša šola

Na naši šoli se vedno kaj godi!

Tukaj res veseli smo mi.

Veliko se trudimo in učimo.

To je ta Slomšek,

naš lepi sonček.

V njem je veselo čisto vsako delo.

Z igro se dolgočasimo.

Vsako leto dobimo nove prijatelje.

Vsi v tej šoli se trudimo, da bomo boljši.

Pomagajo nam tudi prijatelji in učitelji.

Tudi, ko sem žalostna ali huda, so tu prijatelji.

Mia Prinčič, 3. b: Mačka in degu

Degu je moja žival,
sosedova je mijav.
Moj sosed je Voranc,
jaz sem pa Mia.
Oba dva imava eno žival.
Mačka se oglašá z mijav,
deguji pa zelo lepo cvilijo.
Dva deguja imam jaz,
eno mačko pa Voranc.
Deguji so majhni,
mačka pa ne.
Deguji imajo žaganje,
mačka pa ne.
Mačka ima pesek za iztrebke,
deguji pa nimajo za iztrebke.

Anakarin Reven, 3. c: Moj svet

Želiš videti kakšen je moj svet,
potem moraš ušesa dobro napet,
da ne bom govorila spet in spet.

Rada se lepo oblačim,
igram in noro plešem,
ne morem pa reči,
da zjutraj vedno se počešem,
ampak doma pa vedno v kotu prah pobrišem.

Zoja Skubic, 3. a: Šolska pesem

Lina v prostem času balina,
Staš noče hodit k maš',
Marko prevaža barko,
Ishak šel je v sisak (mesto na Hrvaškem),
Tibor je včasih nor,
Helena nikoli ni lena,
Lea se rada smeja,
Lili šepeta gozdni vili,
Neja se ziba kot veja,
Sara se nikoli ne postara.

Kiara Vajič, 3. c: Ples

Ko na plesne vaje grem,
se zelo veselim,
tam imam veliko prijateljic,
ki skupaj se plesa učimo.

V prvi vrsti stojim
in se pridno gibov učim,
da na nastopih velik aplavz dobim.

Ples je poln igre in smeha.

Lea Veselinovič, 3. a: Korenje se pritožuje

Jaz sem korenje,
rad se pritožujem,
saj znan sem po tem.

Pritožujem se,
ko me dajo v juho,
ko me dajo v juho,
me pojejo,
tam mi ni zelo všeč.

2. TRIADA

Nika Borkovič, 5. b: Osamljena mravlja

Mravlja osamljena v gozdu stoji,
ne najde in ne najde prave poti.
Kliče in kliče na vse strani,
ampak prav nikjer nikogar ni.

Že tema prihaja,
mravlja odhaja ...
Le kam, le kam naj odcepeta,
da čimprej bila bi varno doma?

Takrat začne še močno deževati,
mravlja premočena se noče predati.
A silna potreba po hrani in pijači
nikakor ji ne pusti niti več stati.

Naenkrat po tleh razmočenih pade,
joče in se komaj vleče,
domov ji priti ne uspe,
osamljena na mokrih tleh umre.

Zjutraj deževalo nič več ni,
mravlja pa še kar tam leži,
živalca predati se ni hotela,
čeprav veliko vztrajnosti je imela.

Kaj točno zgodilo potem se je z njo,
ne ve prav nikdo.
Nihče ni nič videl, nihče nič ni slišal,
čas je sledi vse njene izbrisal.

Amar Botonjić, Klemen Gregorka, Nejc Petruša 5. c: Moj veseli dan

Ponoči sem dobro spal,
ker sem se s prijatelji dobro poigral.

Zjutraj sem se pozno zbudil,
da bi se snov bolje naučil.

V šoli sem premišljeval,
kako bi petke povečeval.

Popoldan sem se učil,
da bi učno snov vase vpil.

Čas je za spanje,
da bi zjutraj pospravil stanovanje.

Milica Božić, Mateo Petkovšek, Džanan Ljubijankić, 5. c: Domača neroda

Zjutraj s slabo voljo sem vstal,
ker nisem domače naloge napisal.
Nato sem v kuhinjo odtacal,
da bi se z marmelado popackal.

Nalogo hotel sem naredit',
da bi naredil velik hit.
Čez okno sem pogledal
in bus mi je pobegal.

Paniko sem zganjal,
ker telefon mi je uganjal.
Telefon mi je pobegel,
jaz pa nisem nič več vedel.

Tine Buh, Erik Malis in Natan Picek Đokić, 5. c: Janov dan

Živel je Jan,
ki bil je pravi teleban,
vsako jutro je vstal
in mami prepričeval,
da bi popoldne igrice igral.

Klical ga je prijatelj Lan,
ki je bil ves zagnan,
da bi gobe z njim nabral.
V gozd sta odšla
in še Jakca srečala.
Zato bila sta še bolj vesela,
pred njimi je stala še bela marela.
Zdaj so hodili kot trije mušketirji,
slišali so šum,
imeli so strašen um,
mislili so, da je volk,
ampak bil je velik polh.

Lovro Frank, 6. a: Življenje

Mešu sem mauto
in sem mešauc prevrnu na avto.
Avto imel je udrfino,
izgledu je še bolj fino.
Končno dal sem zaden cegu
in sm se na tla vlegu.
Ko sem zjutraj se zbudil,
sem se še pod tušem umil.
S fino udrfino v avto sem se vsedu,
a jaz ugotovil sem,
da me je sneg zamedu.
Potegnu js sm tako špuro,
ker skor zbil sm eno kuro.
Ko sem stopil zdaj iz avta,
se mi je polila mauta.

mauta – je beton, ki še ni nanešen na cegu
fino – ti zgleda še lepše
cegu – pravokotna opeka
zamedu – da je toliko snega, da ne moreš nikamor
špuro – črta, ki jo narediš z gumo od avta ali kolesa
furo – da se malo pelješ naokoli in potem prideš nazaj
mešauc – stroj, ki naredi mauto

Zarja Glamočak in Zoja Križan, 5. c: Igranje

Vsi otroci se igrajo,
da preskočijo ograjo,
gledajo oblake
in vidijo podobe take.

Kaj pa ti noriš,
pazi, da se ne izgubiš.

Mama kliče Vitko,
da ji zaveže kitko,
Jan jedel je kosilo
in gledal belo gorilo.

Nato sem odšel
in vedel, da bom spet prišel.

Zarja Glamočak, 5. c: Ljubezenski coprniški oglas

Sem coprnica Zofka.

Želim imeti ljubimca,

ki vedno cinca,

ker vstanem z levo nogo,

si želim imet' preprogo,

ki mi bo noge grela,

kadar bom slab dan imela.

Coprnik, oglasi se čim prej,

ko oglasiš se, slab dan imej

in prosim bodi bogat,

da mi boš kupil nov podplat.

Lep pozdrav, coprnica Zofka,

ki ima mucka Pofka.

Neva Hromc, 4. d: Razbojnik

Na začetku hodnika,
sliši se razbojnika,
ta razbojnik hud je res,
ker nekdo prižgal je kres.

Kozje molitvice bo zdaj znal,
ker ti jih bo sam prebral.
To res huda reč bo zate,
da ti bo trgalo gate.

Pazi se ga,
on doma je,
vendar bo kmalu
prišel po vaju.

Nista varna, to je res,
saj sta sama prižgala kres.
On je zvit močno,
ampak ne tako zelo.

Neva Hromc, 4. d: Rdeči parazol

Pod rdečim dežnikom sem stala

ter mali javor opazovala.

Sonce je sijalo in trava je bila temno zelene barve.

Moj dežnik se svetil je,

a ne dovolj, da opazil bi me.

Moje ljubezni ni bilo,

dokler ni bilo črno.

Rebeka Jerina, 5. b: KULTURNI DAN

Nekega januarskega dne, na tleh naše šole,
petošolci izdelovali smo cajone.

En je bil majhen, drugi spet velik,
en je bil suh, drugi debel,
a prav čisto vsak je lepo zvenel.

En je bil zelen, drugi rdeč,
a vsak po svoje prekrasno zveneč.

Iz njih sezidali smo grad,
poskrbeli, da nihče ni šel spat,
na cajone smo se potlej naučili igrat!

Smo učiteljico prestrašili,
tako, da smo se ji v grad cajonov skrili.
Potlej nadaljevali smo z ukom,
občutek tak je bil kot med glasbenim poukom.

Ko pa dan se je končal,
vsak učenec je svoj cajon domov odpeljal.
Doma bo starše presenetil,
ko jim glasbeno točko bo zanetil.

Rebeka Jerina, 5. b: Ena, dve, 5. b-e

Mi športna smo ekipa,
ekipa, da te skipa.
Vse smo zbili
in zmago osvojili.

V med dvema super smo,
lovce obvladamo,
to ful dobr' nam gre,
ker potrudimo se za vse.

Kaj?! Mi štorasti?!
Mi že ne,
mi obvladamo čist' vse!

Tibor Kočevar, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi

V postelji ležim
in si z najlepšimi sanjami postrežem.
Znajdem se na mrzlem kraju,
nadenem si kapo z rdečimi cofi
in si s krofi postrežem.
Zagledam hladen brlog, v katerem so oči,
v njem polarna lisica živi.
Zagledam neznano postavo z rdečo glavo,
roka mi odreveni, srce pade v hlače mi,
se zdi, da v hiši straši.

Klara Kolman, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi

Kapa z rdečimi cofi pod posteljo leži,
v hladnem brlogu polarna lisica že spi
in sanja o krofih in neznanih ljudeh.

Roka, ki streže polarni lisici,
krofe streže tudi, če spi.

Ko se lisica zbudi in napol še spi,
zagleda neznane prikazni ljudi.

Flora Kozel in Zoja Križan, 5. c: Čarovnica

Zjutraj, ko vstane,
si najprej oči pomane.

Vzame kotel in spregovori:

hokus, pokus, fibidus,
trikrat črna mačka,
trikrat slina kačja,
čira čara.

Wilma naša pobalinka,
Žaka spremeni v bika,
bitka se je že pričela,
vsi gledalci že strmijo,
kaj se bo zgodilo?

Wilma začarala je vse v bike,
na nosu so jim zrasle pike.

Wilma vse začara in odčara,
prav nikogar več ne mara,
mi pa prav veseli,
da radovednost smo ji vzeli.

Kristina Matkovič, 6. b: Šola v nedeljo

Bila je nedelja,
vsi otroci so prišli iz naselja.
V šoli je bilo zaspano,
tako da sem bila oblečena
še v pižamo.

Nekega jutra se je šola zbudila,
ojoj, ura je že sedem odbila.
Ura je tiktakala,
da v šolo sem hitro prikorakala.

Manca Merlak, 4. d: Pesem

Nekje na hodniku smejeta se prijatelja,
ko pa smeha nikjer več ni,
ga pa razred dobi.

Ko pa med razredi se vikend poigra,
do večera nobenega ni doma.
Če pa večera nikoli več ne bo,
bom pa v šolo spet mogla močno.

Škoda, ker šola za vedno bo,
tako kot obstaja modro nebo.
Ne sprašujte, ker logično ni,
da enka leti, ker vikenda ni.

Matevž Merlak, 4. d: Papagaji

Greš na Havaje,
pa srečaš papagaje,
papagaji ti povejo,
da se s tabo nič ne grejo.

Greš na oder,
k' je čist moder,
tam so papagaji,
ki pojejo radi,
pol zapoješ še ti
in omedlijo čisto VSI!

Matevž Merlak, 4. d: Harmonika

Če harmonika igra,
veselje je pri nas doma.

Potlej ji raztegneš meh
in se razpotegne veselje, smeh.

Harmonike različnih vrst
so nežne kakor najbolj nežen prst.

Lukas Metljak, 5. c: Čarovnica

Čarovnica Masi,
ki čara v vasi,
zvarila je napoj
po imenu Joj.
Ko ga popiješ,
se spremeniš,
v eno veliko miš.
Jutri bo skuhala še enega
po imenu Grega.
Ta napoja sta narejena
za porednega Jana.

Brina Miklavčič in Petra Kenk, 5. c: Pevka

Poklicna pevka bi postala,
če bi peti znala,
če lepši glas bi imela,
da bi pesem sploh zvenela.

Potem bi jo še napisala
in pred občinstvom zraven še plesala.

Citre, lonci in lončeni bas
bi me spremljali na glas.

Matevž Miklavčič Saksida in David Gavranič, 5. c: Zelo zaspan dan

Bil je lep sončen dan,
a jaz sem bil zelo zaspan,
popoldne odšel sem v gozd
in na poti sem zagledal velik most.

Ko sem hitel domov,
sem padel v velik rov,
klical sem na pomoč,
a prišla je le debela kokoš.
Po dolgem času me je nekdo poiskal,
saj pomoč sem priklical,
srečen iz rova sem prišel,
ter hitro domov odšel.

Milan Miletić, 5. c: Potovanje

V Avstralijo sem z letalom odpotoval,
da bi si Melburne ogledoval.

Pa sem tam premišljeval,
kako bi Evropo obiskal.
Odpotoval sem v Evropo
in tam videl antilopo.

V Triglavski narodni park sem se odpeljal,
da bi si podrobneje naravno dediščino ogledal.

Začelo se je temniti,
jaz pa vlaka, ki je peljal za Postojno,
nisem mogel dohiteti.
Tekel sem in tekel za njim,
a na žalost mi je zmanjkalo rim.

Milan Miletić, 5. c: Požrešen

Jaz požrešen sem ves dan,
jedel bi kar noč in dan.
Mama v pekarno gre
in mi rogljiče tam kupuje.
V šolo grem samo zato,
ker lačen in požrešen sem zelo.
Jedel sem sladkarije tri dni
in me je začelo v trebuhu stiskati.
Od takrat več ne žrem zelo,
ker videl sem, kakšne posledice so to.

Bina Mrak in Nejc Rus, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi

Jaz živim v visokem bloku,
polarna lisica pa v hladnem brlogu.
Na mizi me čakajo krofi,
na kapi mi visijo rdeči cofi.

V sanjah je bil neznan prikaz,
ker nas je obiskal dedek Mraz.
V postelji sanjam dolgo v noč,
mami me zbudi, ko z roko poč'.

Nermina Mureškič, 6. b: Zimski večeri

Zima pride,
sneg se blešči,
vse okoli je tiho,
mirno vsa sreča diši.
Vetrni šumi,
drevesa se nagnejo,
otroci se smejiijo,
ko snežene kepe valijo.

Zvezde svetijo na nebu,
tako jasnem,
vse je pokrito,
svet je v belem.
Topli napitki v rokah nas grejejo,
ob ognju sedimo,
spomine delimo.

Zimski večeri,
srce se ogreje,
prijatelji in družina,
ljubezen raztegne,
vsaka snežinka je edinstvena, lepa,
zima nas uči,
da je življenje sreča.

Iva Novak Mikić, 4. a: Sanje s krofi in rdečimi cofi

Kapa z rdečimi cofi,
polarna lisica s krofi
v hladnem brlogu spi,
sanja, kako roka jo zgrabi
in moč uporabi.

Nato se neznano medved prikaže,
ki ji ukaže in z roko pokaže
ven s krofi in kapami z rdečimi cofi.

Iz postelje se lisica pobere
in si umazane šape opere.

Petja Osredkar, 4. d: Zabavna športna

Na začetku hodnika,
glasna je učilnica,
v njej 4. d kriči,
saj se športa veseli.

Telovadnica je polna,
kaj pa zdaj?
Saj to ni športna,
to je direndaj.

Zunaj pa že pada sneg
in že moramo it sedet.
Zdaj vesela je novica,
da zunaj cela je Planica.

Oskar Pagon, 5. b: Zmešana kura

Nekoč je zmešana kura živela,
ki sploh nič normalnega ni počela.
Denar si je služila, vsega želela,
vse je uničila, kar je prijela.

Je skočila čez plot, ta zmešana kura,
bila je res vesela in hitra kot ura.
Čez visoko ograjo je skakala – ji ni bilo para.
Vmes je jedla travo z ograjo, tako za zabavo.

Ko pa je hotela priti nazaj,
je na dvorišču stal en velik zmaj.
Nazaj je ni in ni spustil,
saj takrat je mastnega glodavca luščil.

Pa se od nekje pojavi dečko,
ki lačnega zmaja odmakne na prečko.
Prime kokoško, jo vrže v zrak,
je poletela kot en velik rak -
direktno nazaj pred svoj kokošnjak.

Pride kura spet na domače polje
in gleda okrog prav čudne volje.
Dečko kot blisk zdaj hitro izgine,
saj prijatelj Nik ga stran porine.
Kura zmešana pa je norela,
še naprej je vneta travo in ograjo jela.

Natan Picek Đokić, 5. c: Marela

Poglej, tam marela beži,
okoli je veliko ljudi.
Čez čas jo nekdo v rokah drži
in se z njo na okoli podi.

Marela se zbudi in prestraši ljudi,
toliko, da so vsi pobegnili.
Marela jim nič ni hotela,
samo igrati se je želela.

Ko to vidi Tine,
ki v srcu ne more prenesti bolečine,
ga strah mine
in bliže njej odide.

Igrala sta se in režala.
Po igri sta se ločila
in si obljubila,
da se bosta jutri spet dobila.

Nika Pišek, Petra Kenk in Brina Miklavčič, 5. c: Pravljična pesem

Na jasi stalo je drevo,
na njem je raslo rdeče jabolko.

Pod drevesom palčki so bili,
ki sladko so drnjohali.

Sneguljčica okrog hodila
in jih nežno je budila.

Palčke prebudil je glasen krik,
ker Jelko dvignil je dežnik.

Zdaj ponesel jo je v nebo
in pristala je pred sladko hišico.

Pred hiško v kletki Janko in Metka sta bila,
ker čarovnica ju je ugrabila.

Zdaj vrnimo se nazaj,
kjer Sneguljčica se uzrla je v nebo
in zagledala je jabolko.

Jabolko v hipu padlo je na tla,
Sneguljčica ga je ugriznila
in s tem pesem se konča.

Najla Porčič, 5. b: Pesem o Prešernu

France Prešeren pesnik je znan,
iskal lepe besede, kot je je znal.
Tudi starinske so v pesmih bile,
za prebrati pa težke sploh ne!

V Julijo zatreskan močno je bil,
od nje pa niti besede ni dobil.
Skozi okno jo je le gledal,
ob skladanju pesmi pod njenim balkonom posedal.

Otroci klicali so ga doktor Fig,
on je še revnim podarjal drobiž.
V šolsko zlato knjigo vpisan je bil,
saj priden učenec je bil, se nič ni podil.

Njegov prijatelj Matija Čop v reki se je utopil,
le komaj od njega se je poslovil.
Še Jernej Kopitar navdih za hip mu je odgnal,
a Prešeren ga hitro našel je nazaj.

Starša sta želela, da mladi France duhovnik bi postal,
a kot odrasel v pravniških in pesniških vodah je ostal.
Napisal je Zdravljico in marsikatero mojstrsko še delo,
himno slovensko se bo še dolgo po njegovih besedah pelo.

Kristina Prijatelj, 5. c: Petarda

Petarda v noč žari,
a pes se pa boji.
Ko piratka počí,
miška tiho joče.

Žival se pa boji,
ko vse okrog gori.
Ušesa zazveni,
ko vse okrog grmi.

Nikoli ne pozabi,
nevaren dim se kotali.
Iz dan v noč se spremeni,
v hiteč oblak, ki zdaj leti.

Nevarno tudi je za nas,
a tega se ne zavedamo včas'.
Zato ljudje poslušajte me,
dobro živali se bojijo,
od dima se dušijo,
a ko bi bili mi živali zdaj vsi.

Lara Rus, 5. b: Učni list

Ko učni list dobim,
se ga razveselim.
Če je lažji, rešim ga takoj,
pri težjem pa se naredi možganski zastoj.

Na listu je enkrat matematika,
drugič pa TJA.
Ko zvonec zazvoni,
učiteljica list dobi.

Naša učiteljica učni list pregleda
in izračuna, kakšna bi bila ocena.
Učiteljica nam ga vrne,
učenec pa je nikoli ne zavrne.

Potem zagledaš list z dobro oceno
in se ga razveseliš.
Zaradi slabe ocene –
pa se razžalostiš.

Ko pogledaš napake,
vidiš, kje si ga polomil,
zato do učiteljice greš
in izveš ...
da to v resnici še ni bil test!

Tara Sofrenović, Neža Verbič, Zoja Križan in Flora Kozel, 5. c: Matematika

Ura dolga je zelo,
vleče se mi kot testo.
Ena plus ena je dve,
iz glave mi to ne gre.

Na tabli so računi,
težki kot rakuni.
Težko jih je izračunati,
ker me vedno lulati.

Vedno učiteljica mi pomaga,
ker sem malo svoje glava.

Tara Sofrenović, Neža Verbič, 5. c: Pojedina

Tri čarovnice so priletele,
vse mačke odvzele,
da bi se veselile,
za zraven pa mastile.

Mačkoni bi radi šunko,
vsi imajo veliko bunko,
mačkonom cedile so se sline,
da dvignile so se jim kocine.

In čarovnice so prišle,
da mačke bi vzele vse,
da bi jih v juho dale,
zraven pa vse zažgale.

Tijana Stojanović, 6. b: Čarobna zima

Zima pride tiho v noč,
s sabo prinese sneženo moč.
Bele poljane, ledeni cvet
v objemu zime je skrit ves svet.

Snežinke plešejo v zrak mehak,
kot drobne zvezde padajo v mrak.
Hladen veter šepeta,
zgodbe zime pripoveduje vsa.

Otroški smeh na sankah drsi,
v srcu toplina, čeprav zebe vsi.
Ob ognju domačem diši čaj,
Zima nam prinaša pravljичni raj.

Ledene svečke na strehah žarijo,
zvezde na nebu tiho se skrijejo.
V miru noči se sliši le glas,
da zima prinaša spomin za nas.

Naj nas objame njen beli sijaj,
zima, čarobni pravljичni raj.
V tišini njenega ledenega dne,
vse se ustavi, srce ogreje.

Učenci 5. c in Barbara Skopec Černigoj: (M)Učna zmeda

Zvečer sem v postelji premišljeval,
kako bi v učbeniku snov prebral,
da bi na testu bolje znal.

Učbenik sem hitro poiskal
in pod povšter sem ga dal
ter celo noč odlično spal.

Zjutraj lačen sem vstal,
z nutelo sem se popackal.
Torbo noro sem iskal,
da bi učbenik notri dal.

Na postajo brž sem odhitel,
da sem avtobus ujel,
avtobus je odpeljal,
učbenik doma ostal,
jaz pa prav ničesar znal.

Učenci, 4. d: Himna 4. D razreda

Na začetku hodnika Slomškove šole
učilnica stoji,
v njej pa 4. D sedi.

Učenci v njej se radi učimo,
med odmori se na terasi lovimo.

Če kdo česa ne razume dobro,
se mu enka že smeji,
potlej smo pa vsi veseli,
ker naučil se ni slabo,
da ga enka ne ulovi.

Na šoli čudijo se vsi,
ker edini d-jevci smo mi.
Biti drugačen ni tako hudo,
saj skupaj rastemo in boljši smo.

Eva Žakelj Podobnik, 4. d: Moje sanje

Ko se prebudijo,
v temni temi s svetilko odletijo.

Se misli ti smejiijo,
zajci te lovijo,
ko miši po snegu drvijo.

S palico se igrajo,
pravljiice berejo ter mrmrajo.

Na soncu se sončijo,
v morju se kopajo
in nikoli te ne zapustijo.

3. TRIADA

Neva Bradaškja, 9. a: Slovenci

Ponosna sem Slovenka
in rada imam svoj rod.
Teh dežel mladenka,
nas polno je vsepovsod.

Naravo svojo imamo radi,
nič kot drugi nismo mi.
Pomenijo nam več gozdovi,
kakor mestne te luči.

Pa naj bo mlad,
pa naj bo star.
Slovenec vsak je svoj zaklad,
ne užene ga nobena stvar.

Naš rod je lep, krepak, močan,
delaven in resnicogovoreč.
Bolj je redek kot žafran,
prijaznost tuja nam ni reč.

Timotej Buh, 9. b: Orientiraj se po soncu

Ilčo zamenja šolo
vse novo se zdi,
svojega imena se sramuje
hitro živce izgubi.

Starša sta premožna,
a nikoli doma,
babica je edina,
ki zares ga pozna.

Za Ilča sledi težko obdobje,
vsi poskusi sošolcev so zaman,
on zabrede še globlje,
vse odriva stran,
vsi slabi, niti en več bober dan.

Razredničarka Bajta ne vztraja zaman,
učencem pokaže film znan.
Veličasten, pogumen, zmagoslaven, pošten,
na platnu je konj z imenom Ilčo obogaten.
Ilčo se zave, da njegovo ime
lastnosti te vsebuje.

Vse se umiri in Ilčo povabilo na košarko dobi.
S Saro in Sarom se spoprijatelji in ugotovi,
da obstajajo ljudje, ki imajo večje skrbi.

A življenje svoj načrt ima
in kmalu Ilču ga izda,
ločitev udari kot strela iz jasnega neba,
odpelje stran od babice in prijateljev ga.

Prijatelja ne izgubi,
saj njun sorodnik v istem kraju živi.
Zgodba nas uči,
da ko misliš, da si na koncu,
orientiraj se po soncu.

Timotej Buh, 9. b: Pesnik

Kdo piše pesmi,
zakaj in kako?
Se sprašujejo resni,
ki o tem nič ne vedo.

Brez pesnika
pesmi obstajajo ne,
A kako biti pesnik,
kako to uspe?

Kdor pesmi do zdaj
napisal še ni,
bi ti rekel nazaj,
da lahko se zdi.

Bolj se motiti
moral ne bi,
pesmi loviti
nemogoče se zdi.

Imel bi odgovor
naš pesnik Prešeren,
z njim bi razgovor
o tem bil obširen.

Kim Butolen, 9. c: Orientiraj se po soncu

Ko jutro se zbudi,
sonce k nebu se vzpenja.
Sledi mu sonce,
naj te pot vodi, ne strah!
V svetlobi najdeš smer,
v vsakem žarku je moč,
ne pozabi, da sonce je tvoja zvezda,
tvoj cilj.

Eneja Caserman, 9. b: Moj spomenik

Slovenščina, biser stoletij živi,
pesništvo glas skozi čase deli.
Trubar jo vtisnil v knjige je slavne,
da narod z njo hrani spomine zdaj davne.

Svoj narod imam rada, ponosna sem nanj,
v gorah, dolinah, tam najdem svoj sanj.
V baroku cvetela je cerkva s sijajem,
pesmi in verzi so združeni z rajem.

Narava je mati, narod njen sin,
v gorah je moč, v rekah spomin.
Ko veter zapiha, pripoved teči,
zgodovina v srcu vedno žari.

Sem ponosna Slovenka, je jezik moj dom,
v knjigah in pesmih se skriva moj dvom.
Spomenik bo postavljen na vrhu sveta,
kjer vsakdo ga vidi, če pogleda le tja.

Protireformacija delila je čas,
a jezik slovenski ohranja svoj glas.
V vsaki besedi je narodov ton,
kot zapisal je naš Linhart Anton.

Slovenščina, narod, pesništva kraj
kot sonce ogreje naravni naš raj.
Narod in jezik naj vedno žari,
v večnosti zgodba slovenska naj bdi.

Julija Erjavec, 9. b: Moja domovina

V dolinah zelena se skriva lepota,
ob rekah mirno se zliva sijaj,
Slovenija moja je zemlja bogata,
nad njo se dviga gorski raj.

Pod zvezdnatim nebom sonce me greje,
od Soče do morja ponosno hodi,
v naravi spokojni moč vedno se vije,
vsak korak me k tebi nazaj povodi.

Aljaž Grom, 9. c: Konec mladosti

V očeh nasmeh, a v srcu skrbi,
na robu otroštva, a odrasli svet že kliče,
kar narobe je, se staršev ne tiče.

Mislím, da vemo, kaj je prav in kaj narobe,
a še vedno iščemo pot, kjer mi ne bi bili zgube.

Z družbo iščemo rešitve in vse je težko,
a mi vemo, da skupaj lahko!

Špela Istenič, 9. b: Moja dežela

Naša dežela, lepa kot cvet,
v dolinah zelenih na vrhu planin,
ta moj dom in moj mali svet,
slovenska kri, močan spomin.

Moj jezik je drag, a skromen zaklad,
kot zlato, ki v gorah se skriva,
z njim skozi življenja korak,
v njem zgodovina še vedno je živa.

Ponosna sem, da tu sem doma,
v jeziku, ki v srcu ga nosim,
v pesmi, ki v sebi melodijo ima,
vsak dan svojo ljubezen nosim.

In ko čez leta odletim proč,
v srcu mi pesem domača bo pela,
vračala me bo kot topla noč,
v Slovenijo, kjer srce mi dela.

Slovenija, lepa, kot raj si zelena,
v srcu planin in modrih rek,
domovina ponosna, ljubezen Slovana,
tu je korenina mojih besed.

Sara Jurca, 9. a: Sem ponosna Slovenka

Tako čudovita dežela si Slovenija,
tvoja lepota že na daleč odseva.

Imaš tako lepe naravne lepote –
morje, hribi, doline ter planote.

Zastavo dvignem visoko
in ob tvoji pesmi na srce si dam roko.

Ponosna sem Slovenka
in to je moja domovina.

Taja Kokelj, 9. b: Sem ponosna Slovenka

Sem ponosna Slovenka, to rada povem,
čeprav še kar dosti o naši državi ne vem.
V jeziku domačem rada govorim,
se vsako jutro z veseljem v Sloveniji zbudim.

Lepa je zemlja, gozdovi in polja,
gore, travniki, jezera in morja.
Reke tečejo mirno, listi dreves šumijo,
zvonovi cerkev ob nedeljah zvonijo.

Slovenija je majhna, a od znotraj velika,
tu ni nič za povedati, je lepa in pika.
Rada imam Slovenijo, brez vseh izjem,
sem ponosna Slovenka, to rada povem.

Hana Krasnik Smolič, 8. b: Nikomur ni mar

Nikomur ni več mar,
nikogar nič več ne zanima,
še sosed mi komaj pokima.

Saj ne, da mu zamerim,
ko pa bulji le v ta telefon,
ampak v takih trenutkih se hkrati zamislim in vznemirim,
ko vidim, kakšen je ta naš planet,
naš dom.

Mnogi se zaradi malenkosti prepirajo,
med tem, ko nedolžni ljudje, otroci v Gazi umirajo.
Pred takimi rečmi ljudje danes oči zapirajo,
ah, saj nimajo časa,
če pa Instagram štirje odpirajo.

Vsi pozabljajo stara gesla,
zanima jih le še nova tesla.
Kaj nam pomagajo papirnate slamice,
če zaradi vojne v porodnišnicah ne jokajo deteta, temveč mamice.

Timotej Lauš, 9. a: Spomini

V spomine hitro se vrnimo,
med lepe in med grde,
da vse v mislih ponovimo
in najdemo sledi mlade.

Tiste trenutke še vedno čutim,
ko prvič videl sem ta svet,
kadar mislim in slutim,
v spomine vračam se spet in spet.

Sedaj tišina se spet vrača,
a spomini živijo večno,
zato delati se ti jih splača,
da življenje imel boš srečno.

Ela Mahmutović, 9. c: Najstnik

Najstnik na križišču stoji,
pred njim svet, ki glasno vrvi.
Odločitve velike, a srce je majhno,
»Kdo sem, kam grem?« vprašanje ostaja tajno.

Zrcalo pokaže obraz, ki se spreminja,
a v duši je zmeda, včasih bolečina.
Mnenja vseh glasno udarijo vanj,
a tišina, srce kliče: »Zaupaj si sam!«

Sanje o svobodi v njem divje gorijo,
a strah pred neuspehom ga pogosto zvije.
Koraki negotovi, a moč je v njem,
mladost je vihar, ki vodi v nov dan.

Iza Malovrh, 9. a: Preobrazba

Danes film smo si ogledali,
z njim smo marsikaj spoznali.
Fantu v filmu so njegovi kilogrami
močno življenje oteževali.

Čeprav v bendu poje
in kuhanje mu dobro gre
in pesmi piše brez problema,
se mu življenje zdi brez pravega pomena.

V šoli zdravnica mu pove,
da tole več tako ne gre.
Domov mu še pismo pošlje,
ko ga mama vidi, skoraj joče.

Benjamin se najprej telovadbe loti,
njegov problem mu v glavo stopi.
Tako za tem pa še prehrana,
sladkorja več ne odobrava.

Prava motivacija pa je Klara,
sošolka ga takoj očara.
Je res, da sta le prijatelja,
a morda on v njenem srcu kaj več velja?

Pija Novak, 9. c: Najstniki

Najstniki smo,
radi se zabavamo.

V telefone gledamo
in se družimo.

Veseli smo, ko ure »frej« imamo,
da raje igrice igramo.

Fantje radi nagajajo
in punce osvajajo.

V srednje šole se vpisujemo
in prihodnost oblikujemo.

Tykhon Tashuta, 9. c: Najstniki smo

Najstniki smo,
hodimo v šolo,
pa še včasih pijemo kolo.

Jutri je test,
danes pa zabava -
bolan bom!
Verjetno, boli me glava.

Neopravičeni imam,
to je res!
Ampak imel sem možganski pretres.

Tykhon Tashuta, 9. c: Ukrajina in Slovenija

V srcu dve deželi,
kjer Dnipro šumi v nočeh
in gore v soncu vesele
šepetajo v mojih dneh.

Vetrova iz Karpatov in Triglava
me nežno poneseta v svet,
eden mi daje močne korenine,
drug nov, zaželeni cvet.

Naj kjerkoli bom na svetu,
v spominih bosta svetlih dni,
Ukrajina in Slovenija –
Dve domovini v moji dlani.

Jan Zaveljcina, 9. c: Debela motivacija

Motivacija je včasih tako težka kot sem sam.
Ko gledam na tehtnici svoje kilograme,
včasih zdijo se mi kot tone.
Motivirati svoje telo k športu pri taki teži res ni lahka stvar,
sploh če se med šprintom počutim, kot da tečem maraton.
Ko recimo berem knjigo, se mi strani tako vlečejo,
kot moj trebuh pri športni vzgoji.
Sedaj jem samo zdravo hrano,
brez odvečnih maščob,
da me bo moja simpatija sploh kaj opazila.
Na koncu ne bo važno, koliko kil sem zgubil,
važno bo to, da bom vedel, da sem se potrudil.

Tim Žitnik, 9. b: Odraščanje

Najstniki se ne zavedajo,
da to njihova najboljša leta so.
Mislijo, da v težavah so,
a ko odrasli postanejo,
ugotovijo, kako dobro jim je bilo.

Slab dan, slaba ocena, hudo se ti zdi,
a nikoli ni nekaj, česar ne moraš premagati.
Dobri dnevi te tudi doletijo,
izkoristi jih, zabavaj se, saj to niso dnevi,
ki se vsak dan pojavijo.

Rasteš in rasteš in težje in težje postaja.
Bum! Zdaj si odrasel in v redu se imaš.
A še vedno vsak dan razmišljaš,
kako dobro je bilo 20 let nazaj.

UČITELJI

Urša Govekar: Naša šola

Rumena hiša, okna velika.
Vrata široka, stavba lepa kot slika.
Manjši otroci se spodaj učimo,
srednji in veliki po vsej šoli hitimo.
Med malico se okrepčamo,
v aktivnem odmoru okoli skakljamo.
Od prvega do devetega smo a, b, c,
razen četrti šteje do d.
V kuhinji in jedilnici nas kuharji razvajajo,
čistilke in hišnik po šoli pospravljajo.
Za prijaznost tajnica poskrbi,
nadomeščanja pomočnica uredi,
roko nad vsem ravnateljica drži.
Svetovalna služba je v pomoč,
če kdo se preveč zasanja,
v knjižnico oddrvimo po nova znanja.
Arboretum krasi našo okolico,
pred kratkim postavili smo čebeljo hišico.
Brez učiteljev in učencev bi vse brez veze bilo,
predvsem bi to radoživo okolje potihnilo.
Vse to je hiša naša, naš dom ...
zelo smo ponosni, to naš je Anton.

Urša Govekar: Španščina

Kaj je qué [ke],

zato je porque.

Kdor pôje je canta [kanta]

pa ne za smeti,

kdor pije je bebo,

pa naj se še tako butasto zdi.

Calvo [kalvo] ni tuna,

le plešast zeló,

alto je visoko, bajo [baho] nizkó.

Elefante in león se simpl(e) razume,

ni treba prevajati za pametne ume.

Vesna Jurač: POT

Vsi smo po**POT**niki na življenjski **POT**i.
Lahko je to prava **POT**, lahko smo v zmoti.
POTi so različne, ena drugi enaka ni,
je vsaka unikatna, nas k cilju na**POT**i.
Da krasna bi bila in uspešna, naše so
želje,
kako se bo odvila, pa le usoda ve.

Včasih **POT** je lahka, uravnana
in z vsem lepim tlakovana.
A ko na ovinku **POT** zavije,
se vso veselje za nesrečo skrije.
POT postane strma in razrita,
mestoma še v meglo zavita.

Na **POT**i kdaj potiš se od napora,
rad bi se umiril, a ne veš, kje je zavora.
Na njej lahko te kaj potolče, sezuje,
pa znova obuje in celo v zvezde kuje.
Na **POT**i včasih križev **POT** potiš
pa tudi kot ptiček na veji živiš.

Včasih namerno zgrešiš kaži**POT**,
mu ne slediš, si sam svoj gospod.
Pa tudi sprehodiš po učni se **POT**i,
kjer znanja veliko ti pride naproti.
Vedno zajemi ga z žlico veliko,
da teste življenjske opraviš z odliko.

Življenjska **POT** se kdaj tudi razcepi,
takrat si v dilemi, kje in kako kaj znova začeti.
Te kdo kdaj preizkuša, mimo tebe hiti,
lahko pa se tudi v brk zasmeji.
Ti pa ostani zvest sebi, poslušaj srce,
ohrani vest čisto – to kompas tvoj je!

Alenka Nikšič: Nastop

Bela je bluza,
belo je krilo,
rdeč je pas,
en, dva, tri,
dva, dva, tri,
obrat.
Krilo plapola,
vetrc pihlja,
tvoje oči,
trenutek je vse.

Alenka Nikšič: Plavček pri ptičji hišici

Je ptica priletela,
v modrem je bila,
sprehajala se je,
gor in dol je šla,
si vzela je semena,
in ni je več bilo
a meni je pustila,
veselja zvrhano.

ODLIČNE PESMI

Pesmi, ki jih je strokovna žirija nagradila s priznanji. Žirija je izbirala pesmi v petih kategorijah: 1. triada, 2. triada in 3. triada med učenci ter kategoriji učitelji in starši. Kategorije so bile postavljene šele po zaključku zbiranja pesmi, upoštevajoč število prejetih pesmi.

Izbranih je bilo 12 pesmi, ki so predstavljene v tem poglavju.

Staš Ažman, 3. a: Moj dan

Zunaj je minus pet,
jaz pa v šolo moram spet.

V šoli berem, pišem, rišem,
ob pol treh jo domov pobrišem.

Klara Ogrin, 3. b: Kje se skriva?

Kje se skriva sreča prava,
tam, kjer biva družina zdrava.

Očka zdaj na vrtu dela,
ker pomlad se je pričela.

Mami naša res je zlata,
vedno ima odprta vrata.

Brat moj je res zabaven,
včasih tudi malo težaven.

Tudi sestrico imamo malo,
ki popestri nam zabavo.

Tukaj sem tudi jaz,
ki ustvarjam ves čas.

Mi družina smo vesela,
ki še dolgo bo cvetela.

Ahac Oman, 3. c: Prijatelji

Prišel sem domov,
sem se usedel na stol,
prišel je Brane,
potem pa še Stane.

Brane je prinesel meso,
Stane pa seno,
ko sta odšla,
sem padel na tla.

Neva Hromc, 4. d: Sanje

Sanje nosijo šlape srčno rdeče barve,
da ne hodijo bose po pravljичni gladini.
Ko si jih nadeneš,
nemočen postaneš.

Ker v njih tako udobno je,
zjutraj nič ne spomniš se.
Do vzhoda sanje v njih tičijo,
pred nos pošiljajo ti vragolijo.

Vedno znova si želijo,
da jih boš sprejel v rimo.
Zdaj tičijo v tvoji glavi
in ponosen si lahko,
da v njih raste malo telo.

Sofija Milinković, 4. a: Čudežna pomlad

Prihaja pomlad,
gozd zeleni,
vse je veselo
in češnja cveti.

Zemlja se prebuja,
zbujajo se živali,
tudi polž se pomuja,
začenjajo se pomladni karnevali.

Vse brsti, vse zeleni,
trobentice, zvončki in telohi,
skačejo srne po travniški preprogi,
pa tudi koze in kozorogi.

Tako opazuješ svet, ko si mlad,
to je ta čudežna pomlad.

Neža Trček, 5. a: Rjavi pianino

V hiši sredi mesta
babica živi,
stanuje čisto sama,
nikogar k njej več ni.

V kotu tam ob steni,
pianino rjav stoji,
babica prah briše,
odlaga nanj stvari.

Na steni stara slika
oči ji orosi,
spomin jo vrne daleč,
v mladostne njene dni.

So tipke črno-bele
res ljube ji bile,
pesmi izpod prstov
so grele ji srce.

A to so le spomini
na tiste lepe dni,
zdaj rjavi pianino
le v kotu tam stoji.

Tinkara Buček, 7. a: Najljubše stvari

Sama imam veliko najljubših stvari,
a moja najljubša so prijatelji.
Pravi prijatelji so tisti, ki vedno stojijo ob strani,
a najboljši te pred vsem hudim brani.
Rada imam tudi plišaste stvari,
saj vsaka od njih vedno molči.
Zaupam jim mojo največjo skrivnost,
a drugi bi mislili, da je to norost.
Še sam Sherlock Holmes je ne bi odkril,
saj plišasti prijatelj to dobro bi skril.

Ivo Petrović, 8. b: Ko spomini zadišijo

Ko spomini zadišijo,
srce se tiho prebudi,
kot da veter jih prinese,
čase, ki jih več ni.

V glavi slike se izbistrijo,
obraz, smehi, topli glas
spet začutim stare kraje,
kot da so še vedno v nas.

Spomini nosijo me nežno,
v preteklost, kjer sem bil doma,
čeprav jih čas ne more vrniti,
v meni večno bodo zdaj.

Eva Plestenjak, 9. c: Najstnik

Najstnik išče svojo smer,
svet je velik, korak še ni zrel.
Vprašanja vrtijo se znova in znova,
kje je odgovor, sprašuje se vsak dan znova.

Čustva vihrajo, dvomi so povsod,
veliko je zmedenih, a še več je usod.
Sanje so velike, strahovi še večji,
naučimo se jih premagati, da bomo največji.

Pot ne bo lahka, a vodi nekam,
koraki se krepijo, počasi do tja.
Najstniška leta so čas, da živimo,
v iskanju resnice svet nov si gradimo.

Urša Govekar: Zgodovina

Zgodovina se ponavlja,
kar naprej vprašanja zastavlja.
Perzijci, Grki, Rimljani, antika ...
Preveč je podatkov, se že nam zatika.
Germani, Slovani so v zemljo gradili,
rune pisali, Kurenta častili.
Gorje, če ne vemo, kaj knežji je kamen,
ponosni na Karantanijo, v očeh naših je plamen.
V preteklosti svetu čudaki so vladali,
Ludviki, Filipi ljudi stradali.
Med njimi se najdejo dobri strategji,
Cezar, Napoleon, pred njima kar pobegni.
Ključni za nas je bil narodni preporod,
s kulturo in jezikom bomo ohranili naš rod.

Bojana Rejc Gantar: Ker lahko

Vprašaj vladarje, ki imajo dostop
do gumba za bomb tisoč in sto,
zakaj so odgovorni za množični pokop?
Njihov odgovor: "Ker lahko."

Vprašaj gozdarje, zakaj krčijo pragozd,
da bežijo živali, umira drevo
ali še nimajo zlata in avokadov zadost'?
Spet se zasliši: "Ker lahko."

Vprašaj bogate, ki bi z eno potezo
lahko pomagali, da več lačnih ne bo.
A raje polnijo žepe pod lažno pretvezo.
Odgovor je isti - ker lahko.

A dva lahko se igrata to igro.
Z isto metodo lahko preženemo zlo.
Vsak dan se odloči, takole, na hitro,
da delaš dobro, ker lahko.

Starejšim podaj artikle z visoke police.
Vrata pridrži za gospoda in gospo.
Ne širi laži, temveč se drži resnice.
In hvaležni ti bodo, ker lahko.

Otrokom pokaži, kako se čevlje zaveže.
Knjigo preberi, posadi drevo.
Orodje posodi, če njihovo ne zaleže.
Vse z istim razlogom: ker lahko.

Za sosede za praznike speci potico.
Mamo pokliči, saj veš, kar tako.
In potolaži, če kdo izve slabo novico,
da lažje mu bo, ker lahko.

Preprosto je res to zlato pravilo.
Če imaš možnost pred sabo, vedno
glasno
izberi tisto, ki te bo pripeljala
do tega, da dober si, ker si lahko.

Tanja Trček: Zaupanje

Zaupanje je kot nežen cvet,
ki ga je treba negovati vsak dan,
da bo cvetel in rasel v nebo visoko,
ter razkril svojo lepoto in moč.

Zaupanje ni nekaj, kar lahko kupiš,
ampak nekaj, kar si moraš zaslužiti
s poštenim in zanesljivim vedenjem,
da bi ga lahko gojil in ohranil.

Zaupanje ni nekaj, kar lahko zahtevaš,
ampak nekaj, kar se zgradi z vzajemno skrbjo,
z ljubeznijo, spoštovanjem in zvestobo,
da bi lahko raslo in brezmejno cvetelo.

Zaupanje je kot most, ki povezuje ljudi,
da bi lahko prešli preko ovir in izzivov,
ter skupaj gradili svet boljši in lepši,
kjer se srca lahko združijo v eno.

Zaupanje je kot sonce, ki sije na obzorju,
da bi razkrilo svetlobo in lepoto dneva,
ter ogrelo srca in duše ljudi,
da bi lahko začeli novo pot z upanjem.

POT

(Vesna Jurač)

Vsi smo po**POT**niki na življenjski **POT**.
Lahko je to prava **POT**, lahko smo v zmoti.

POTi so različne, ena drugi enaka ni,
je vsaka unikatna, nas k cilju na **POT**.
Da krasna bi bila in uspešna, naše so želje,
kako se bo odvila, pa le usoda ve.

Včasih **POT** je lahka, uravnana
in z vsem lepim tlakovana.

A ko na ovinku **POT** zavije,
se vsi veselje za nesrečo skrivajo.

POT postane strma in razrita,
mestoma še v meglo zavita.

Na **POT**i kdaj potiš se od napora,
rad bi se umiril, a ne veš, kje je zavora.

Na njej lahko te kaj potolče, sezuje,
pa znova obuje in celo v zvezde kuje.

Na **POT**i včasih križev **POT** potiš
pa tudi kot ptiček na veji živiš.

Včasih namerno zgrešiš kaži **POT**,
mu ne slediš, si sam svoj gospod.
Pa tudi sprehodiš po učni se **POT**,
kjer znanja veliko ti pride naproti.
Vedno zajemi ga z žlico veliko,
da teste življenjske opraviš z odliko.

Življenjska **POT** se kdaj tudi razcepi,
takrat si v dilemi, kje in kako kaj znova začeti.

Te kdo kdaj preizkuša, mimo tebe hiti,
lahko pa se tudi v brk zasmeji.

Ti pa ostani zvest sebi, poslušaj srce,
ohrani vest čisto - to kompas tvoj je!

